

MONOSTORI TIBOR

Feledés

Tiszta bőröm homlokboltján eső-
ráncok gyülekeznek. Próféta-
fellegek, mint őrt álló zsáknyi csepp
s függönybe forgatott feloldozás.
Könnykirálynő fogadja, vakmerő,
hervadt alattvalója szikkadó
otthonlalanából lépdel tovább.

Álmoktól izzó varázsitala
lélekfelmérő, lélekfalmaró
emésztősavakat higít, dala
elérhetetlen-sarki sebeket
szakít, tép, bont, és az ott lapító,
alvadt kintől szabadít, haját fon
s barázdás arcokat fiatalít.

A piszkos munkát már másra bízta.
Gondolja, a pocsolókat hízza,
szárítsa ki a déli feledés,
párologtassa a múlt melege,
a port pedig a változás szele,
nyomtalanná halványuló pecsét,
hordja el a világban szertesét.

Bolond, ki elhiszi. Lusta úrnő,
rég megfigyelés, engesztelő
szavaidból mocsárra futja csak,
az utad ezernyi sáros latyak
mossa, s felségsértő a dagonya.
Dörgő-villámló szándékos derék,
s oly harmatos a kivitelezés.

MONOSTORI TIBOR

Sós csapás

Éles emlék-színeim kifakulva,
búval béelve, dühösen, dús-könnyes
forrásban fakadnak ki, türelmetlen
szavakban szakadnak ki, elalélva.
Strófákat izzadok:

Szorulj el torkom, rebbenj meg szemem,
tedd meg hangom, hogy elcsuklasz nekem,
sajtold ki testem, égszínkék lelkem,
napmeleg vérem, Hold-verítékem.
Vagy még egy könnycseppet...

Itt is jössz, mondd, jól vagy? Gördülj le rajtam,
milyen gyönyörű, hogy utadat halkán
járod egyedül! Ha szólni tudnál, el-
hallgatnám, hogy a lelkemen növekszel.
Ne hagyj ma magamra!

Meséld el nekem, míg ajkamhoz érsz,
drága folyadék, régi menedék,
miért jöttél el, és mit vittél el
felhő-szememből örökre talán?
Csendben dalolj nekem,

olyan szomorú, mint ez a két akkord
úgysem leszek soha már ezután. Zord,
amorf éden, te angyalként rebbensz, én
porlakat, dobbanok, szeretőd vérén
öltök álomszárnyakat.